

בעין יהודית

י"ל עבור עמותת 'שירה אחת' אהבת ישראל, חסד, תורת ישראל

העלון הוקדש

לעילוי נשמת מו"ר ועטרת ראשנו
מייסד ומקים עולה של תורה בנתניה
הגאון הצדיק
רבינו שמעון גבאי זצ"ל

פרשת השבוע

בא

לוח אור החיים	כניסת השבת	צאת השבת	רבינו תם
ירושלים	16:32	17:47	18:22
תל אביב	16:35	17:45	18:19
חיפה	16:41	17:42	18:15

הינוך ילדים

הרב שמעון גבאי זצ"ל

'עבודת הפנימיות'

בדורנו עיקר העבודה היא על פנימיות, על זה צריך לעבוד יותר. לכולם יש חיצוניות, חליפות ומגבעות, ציציות של מדקדקים כמעט עד הרצפה, אלה סממנים חיצוניים, אך אם נעשה בדיקה פנימית, בעוונותינו, נמצא בחורים עם פאות גדולות וזקן, מרוקנים ונעדרי פנימיות, אין להם קשר עם התורה, התפילה והמצוות. כי חסר להם את הלב! את הפנימיות! הכל חיצוני. וכמאמר רבא: "רחמנא ליבא בעי".

עם סגולה

הרב שמעון גבאי זצ"ל

'סגולת סיום מסכת'

הגר"א כותב שבמילה סיום, האות הנגלית שווה בגימטריה שלה לאותיות הנסתרות. ס-מך (60) יוד (10) ו-ו (6) מ-ם (40). ללמדך שהמסיימים הנגלים שווים למסיימים שלא נראה סיומם לעין, ואף שישבו בביתם, אם הם באים ומשתתפים בסעודה, הרי זה כאילו סיימו גם הם את המסכת! החזו"א היה אומר שאם היו יודעים את ערכה של סעודת מצוה היו אוכלים גם את הכפית והמזלג של אותה סעודה...

במעגלי החסידות

הרב שמעון גבאי זצ"ל

'שלוש ארוחות'

הרמח"ל כתב שהטעם שתיקנו לנו שלש תפילות – כנגד שלושת הארוחות. כמו שהגוף צריך שלוש ארוחות, בוקר צהרים וערב, אף הנשמה צריכה שלוש ארוחות: שחרית, מנחה וערבית. יש כאלה שאוכלים ארוחות נוספות, ארוחת עשר וארוחת ארבע. כנגדם יש תפילות נוספות, וכגון תיקון חצות, שהיא תפילה מיוחדת, שתיקן דוד המלך ע"ה רק לחסידים. וכתב הרמח"ל עוד שתפילה היא כמו "ראיון" אצל המלך, וזו זכות שהעניק הקב"ה לבני אנוש, את היכולת להתפלל לפניו.

חסע בעקבות הפרשה

הרב שמעון גבאי זצ"ל 'תפארת שמעון'

'אימונה והשגחה'

כתב הרמב"ן: הקב"ה לא יעשה אות ומופת לכל רשע, הן אבותינו לא הנחילנו שקר והם אשר סיפרו לנו על ניסי הקב"ה: עשרת המכות, קריעת ים סוף ומעמד הר סיני, כל אלה ארעו במעמד מליונים, ואף אחד לא הכחיש מעמד זה מעולם, ואבותינו העבירו לבניהם, ובניהם לבניהם אחריהם עד הגיע אלינו סיפור הנס, וזו התעודה המעידה על אמיתות הקב"ה ותורתו. הרב וולבה כתב שבכל ספרי הקדמונים עד חורבן הבית לא היה הוגה דעות אחד, אפילו גוי, שהכחיש את ניסי יציאת מצרים ומעמד הר סיני, כי הם היו קרובים מספיק לאותו מעמד שלא יוכלו להכחיש זאת, כי כולם ראו זאת עין בעין ואבותינו סיפרו לנו זאת, ואבותינו לא ינחילו אותנו שקר, אב אינו משקר לבנו, הוא אוהב את בנו, והוא מספר לו סיפורי אמת, ואם מליוני אנשים מספרים סיפור זה לבניהם, אות הוא כי סיפור זה אמת, אותו ראינו בעינינו, כמו שנאמר: "אתה הראית לדעת כי ה' הוא האלקים", ה' עשה עימנו פעם אחת ניסים גדולים שיעידו על קיומו, אך הוא לא יוסיף ויעשה ניסים גדולים נוספים, עבור כל רשע שינסה, כביכול את הקב"ה יבקש הוכחות לקיומו, הקב"ה עשה ניסים פעם אחת ובכך הראה את גדולתו. האלשיך הקדוש, האברבנאל, הכלי יקר, ורבים מרבותינו הקדמונים עמדו על שינוי שישנו בלשונות הפסוקים, הנה בהגדה של פסח נאמר: "רבי יהודה היה נותן בהם סימנים: דצ"ך עד"ש באח"ב", ושאלו רבותינו הקדמונים, האלשיך הקדוש והמהר"ל מפראג, לשם מה זקוקים אנו לסימנים, הן כל אחד יכול לזכור את עשרת המכות, ומה מקום יש לתת בהם סימנים עד כדי כך שיסודו בסימנים במשנה וקוראים את הדברים בהגדה. ומתרגמים רבותינו הקדמונים, שבאמת אלו לא סתם סימנים, כי כל מילה בסימן זה באה לסמל קבוצת מכות, המכות נחלקו איפוא לשלוש קבוצות, ולכל קבוצה היה תפקיד אחר בבריאה. ונבאר את הדברים, בשלש המכות הראשונות נאמר בפסוק: "למען תדע כי אני ה' בקרב הארץ", כאן נוספו המילים "בקרב הארץ". ובמכות האחרונות נאמר: "למען תדע כי אין כמוני בכל הארץ", כאן נשתנה הלשון ונוסף "כי אין כמוני", ועלינו להבין את שינוי הלשון. מבאר האלשיך הקדוש, שלוש מכות הראשונות באו ללמד שישנו בורא לעולם. שלוש מכות האמצעיות באו ללמד שבורא העולם משגיח על כל פרטי הנעשה כאן בארץ. וארבעת המכות האחרונות באו ללמד את פרעה שאין אלוה נוסף, יש אלוה אחד המנהל את כל הבריאה והוא לבדו עשה ועושה ויעשה את כל המעשים. עשרת המכות לימדו איפוא את כל העולם אמונה ברורה לדורות: שיש בורא, והוא יתברך שמו מנהיג את העולם ואין אלוה מלבדו, שהוא יחיד בעולמו. הקב"ה שולח לכל אחד הדמיונות רבות להתעורר אם ירצה, כמה ניסים קורים בכל יום. והכל תלוי בלב. על האדם להוסיף תמיד התבוננות בניסי ה' ולהתעורר בזה לעבודתו. להיזכר בעשרת המכות ולראות את אמונת ה'. רבי אליהו מאני ע"ה כותב בספרו שכל העולם כולו הוא כגרגיר על כף יד הקב"ה וה' רואה אותו כל העת. ומשגיח בתדירות ובתמידות, אך העולם גרגיר קטן. כל העולם בתוך הקב"ה. וכשחיים באמונה זו, וזוכרים שהקב"ה נמצא בכל פינה ובכל מקום, אזי זוכים וניצלים מן החטא. וה' יזכנו וישים בליבנו אמונתו, אמונה זכה ואמתית.

רבי נחמן מברסלב "אין יאוש בעולם כלל" ר"ת איבך, מסביר הרב שמעון גבאי זצ"ל ע"פ האלשיך הקדוש, היאוש הוא האויב הגדול שלנו. אל לנו להתייאש.

קבעת עיתים לתורה? כי התורה כוללת את כל הטובות שבעולם...

טיעורי התורה של הרב שי רובין שיח' במהלך השבוע:

יום שני – 19:30 – "ביה"כ שערי רחמים" – צורבא מרבנן ר'חובת הלבבות

יום שלישי – 19:00 – "ביה"כ שערי רחמים" – הלכות אקטואליות ו"פרקי אבות"

יום רביעי – 19:30 – "ביה"כ שערי רחמים" – גמרא מסכת ברכות ו"מסילת ישרים"

יום חמישי – לאחר ערבית – "ביה"כ אהבת ישראל" – "תניא"

יום שבת – 15:15 – "ביה"כ מלון איילנד" – נביא, פרשת שבוע והלכות שבת

מתוך עלון 'פניני עין חמד'

לאורם נלך

הגאון הרב שמעון גבאי זצ"ל

נולד בחודש אלול ה'תש"ט (1949) בעיר מקנס. הבכור מתוך שבעה ילדים. אמו הקפידה לקחת את בנה אל תלמוד-תורה שבעיר מקנס ולהחזיר אותו בכל תנאי מזג האוויר. כשהיה כבן 11 החליק מגג רעפים בעת משחק ורגליו נשברו. האם חששה רבות להחלמתו ובעיקר ללימוד התורה של בנה. וכך בשיאו של אותו חורף קשה, בפסגות ההרים של האטלס, גשמים מושלגים סערו בחוץ והאם במסירות נפש, עוטפת אותו בבגדים חמים, מרימה על כפות ידיה וצועדת כבדת דרך מהבית עד לת"ת. וחוזרת בסיום הלימודים מרימה אותו ומחזירה לבית. מגיל צעיר ניתן היה להבחין במידותיו הנעלות, הקפיד לכבד כל אדם ושקידתו לתורה הקדושה לא ידעה גבולות. בגיל שלוש עשרה הפליגה המשפחה ממרוקו לא"י והם הופנו לבית-שאן. היה זה בשנות ה-60 והם נאלצו לא אחת לעלות על יצועם כשהם רעבים. **רבינו קיבל את הייסורים באהבה ולא ביקש מהוריו את הדברים החיוניים ביותר, כדי שלא לצערם.** בהמשך למד בישיבת 'תפארת ישראל' שבחיפה ולאחר מכן בישיבת 'שארית יוסף' בבאר יעקב. העוני היה קשה וסוודר בימי החורף היה נחשב למותרות. למרות שסבל בחולי במעיו לא התלונן לאף אחד. כשגדל, הקים ישיבה קטנה בנתניה בשם 'נחלת שמואל' על שם המשגיח שדאג לבריאותו, ר' שמואל דרבקין. לאחר שנישא קבע את מקומו בראשון לציון ולאחר כשנה עבר להתגורר במושב 'חזון יחזקאל' אשר בדרום הארץ. באותם שנים ביקש, שלא ליהנות ולהתפרנס מלימוד התורה בכלל **ואת משכורתו השיג מניקון.** כך במשך חמש שנים ולאחר מכן עבר לנתניה. **גאון בנגלה ובנסתר.** ברח מן הכבוד. לבש חליפה קצרה. ביתו היה ידוע כמשכן של תורה וחסד. רבים השיב מעוון. **הקים עולה של תורה בנתניה** והיה לראש מוסדות 'תפארת למשה'. רבים פנו אליו ונסעו. **בעל רוח-הקודש.** פתח גני ילדים בשם 'גני הדסה' (ע"ש הרבנית אשתו של הרב בן-ציון אבא שאול וזאת כהכרת הטוב לרב שליווה את הקמת המוסדות ולרבנית שטרחה רבות וסייעה עבורו). שישה מבנים גדולים ומפוארים מאוכלסים במאות רבים של תלמידים. מגיל ינקותא ועד לסיום ישיבה קטנה ואף כולל לאברכים. עמד בראש קופת העיר נתניה. נפטר ב-1' שבט ה'תשע"ב. חי כ-63 שנים. **עד היום רבים העולים על ציונו ומתפללים-זוכים לישועות שלא בגדר הטבע.**

יהודי בנתניה, בעל חנות גדולה בעיר מספר: "בוקר אחד התעוררתי עם כאבי בטן קשים ומוזרים. פניתי לרופא המשפחה ולאחר צילום אבחן דבר מה שנראה כגידול ל"ע וביקש שארוץ אל רופא מומחה. מיד נסעתי אל ציון הצדיק ובכיתי מקירות לבי במשך שעה ארוכה. תוך כדי התפילה הכאבים הלכו ותכפו והרגשתי כמון בעירה, ששורפת בבטני. משם המשכתי אל אותו מאבחן בכירי שהביט בצילום ואמר: "ככל הנראה מדובר בגידול ל"ע, אך כדאי שתעשה קודם צילום נוסף בטרם נחליט על ניתוח". כשהביט בצילום החדש, אמר נדהם: "אני לא יודע מה עשית בין הצילומים, אך כאן בראשון, רואים בבירור את הגידול, והנה כאן בצילום השני, אין זכר לגידול!". מיד אמרתי לעצמי, אין הדבר אלא בזכות התפילה, שהעתיר רבינו לפני בורא עולם עבורי והיא הבעירה שחשתי על ציונו של הצדיק, ששרפה וכילתה הכל.

לפני כשבוע נסעתי במהירות, ועברתי בטעות באור אדום. שוטר עצר אותי וקרא לי לעצור בצד. הבנתי מידי שמדובר בשלילה במקום. הוא ביקש את הניירות. הבהרתי שהם לא איתי אלא בבית. השוטר אמר: "אין בעיה, סע לביתך, אני אחריך." הגענו, הוא המתין למטה ועליתי הביתה. סיפרתי לאמי את המתרחש, והיא אמרה, שלא אלחץ. הדלקנו מהר נר לזכותו של רבינו, וקראנו שני מזמורי תהילים. ירדתי אל השוטר עם כל הניירות. להפתעתי השוטר אמר: "אין בעיה, הפעם אני מוותר, העיקר שנלחצת מזה שעצרתי אותך." ברור, שלא אסע יותר באור אדום ואזהר יותר, אבל חשוב לספר, איזה זכות עצומה שיש לנו בנתניה את רבי שמעון גבאי זצוק"ל.

נסיים בשמחה (:

הרופא נתן לפצינט "שלושה חודשים" מקסימום. והנה קרה נס והאיש הבריא. אמר לו הרופא: "תגיד תודה לפחות". השיב הפצינט: דוקטור, תגיד אתה תודה-כי כאשר גסטתי ראיתי את המלאכים מכינים את רשימת הרופאים שצריכים למות השנה, וביניהם היה גם השם שלך. אז אמרתי להם: "תוציאו אותם מהרשימה. הוא בכלל לא רופא..."
(עלון ביתנו החדש)

הלכות והליכות

הרב שי רובין הי"ו

קנייני התורה - עריכת שפתיים'

הקנין השלישי בו נקנית התורה נקרא 'עריכת שפתיים'. בפשטות, הכוונה היא שיערוך ויכין את לימודו בפיו, עד שיהיה לימודו ערוך ונכון על שפתיו בלא גמגום. דבר זה מועיל הן להבנת הלימוד והן לזכרון הלימוד, היות והשונה בקול, תורתו משתמרת. וכמאמר הגמרא ביקדושין: "תנו רבנן, ושנתם, שיהיו דברי התורה מחודדין בפיך". וכן פסק השו"ע שאדם שמהרהר בדברי תורה ואינם מוציאים מפיו, אינו צריך לברך ברכות התורה, שהרי הרהור לא דומה לדיבור, אלא צריך דווקא להוציאם בפיו ולהשמיע לאזניו. ועוד כתב הרמב"ם, כל מי שמשמיע קולו בשעת תלמודו, תלמודו מתקיים בידו, אבל מי שקורא בלחש במהרה הוא שוכח. וכפי מאמר ברוריה אשת רבי מאיר בעל הנס על הפסוק "ערוכה בכל ושמורה", שאם ערוכה התורה בפיו וברמ"ח אבריו של האדם, אז שמורה היא בלבו. ועוד מועיל הדבר בתור סגולה לאריכות ימים כמאמר שמואל "כי חיים הם למוצאייהם ולכל בשרו מרפא" אל תקרא למוצאייהם אלא למוצאייהם בפה. אך ישנם מהמפרשים שמסבירים בעמקות הדבר, 'בעריכת שפתיים', היינו, לפני שאדם יתחיל ללמוד תורה, יערוך את שפתיו ויכין אותם שיהיו ראיות להוציא מתוכן דברי תורה קדושים וטהורים. והיאך יכין ויערוך את שפתיו? זאת יעשה ע"כ, שיטהר אותן מטומאת לשון הרע, דברי הבל וליצנות, קללות ושקרים. רבותינו לימדונו שאדם צריך להקפיד הקפדה יתירה על הדברים שיוצאים מפיו, הרבה יותר ובכפלים כפליים בחומרה מאשר הדברים שנכנסים לפיו. ישנם שלוש פרשיות רצופות שאנו נוהגים לקרותן ע"פ רוב בימי ספירת העומר, והן פרשת שמיני, פרשת תזריע ופרשת מצורע. דבר מעניין מצינו בפרשיות הנ"ל. פרשת שמיני שיעקרה הוא מאכלות אסורות, הקדישה התורה 47 פסוקים, והסבירה לנו אלו דברים אסור לנו להכניס לפה. ואילו בפרשת תזריע ישנם 67 פסוקים, אחת המצוות החשובות ביותר כשאדם נולד הינה מצות ברית המילה, והנה התורה מקדישה למצוה זו סך הכל 8 פסוקים בתחילת הפרשה; 59 הפסוקים הנוותרים מתמקדים בעוון לשון הרע. ואילו בפרשת מצורע מוקדשת פרשה שלמה של 90 פסוקים, בענין 'תורת המצורע', שאותו מצורע כעין יצר לעצמו תורה שלימה של חטא לשון הרע. בחישוב פשוט ומהיר נשים לב לכך שהתורה בעצם מורה לנו, שחשוב פי 3, לשים לב מה אנחנו מוציאים מהפה, הרבה יותר מאשר מה אנו מכניסים לפה. כמה הדבר מתאים לזמן תקופת ימי ספירת העומר, בו אנו מתאבלים על 24,000 תלמידי רבי עקיבא, שהיו גדולי עולם, אך מתו במיתה קשה בתקופת זמן קצרה ביותר, וזאת היות ולא נהגו כבוד זה בזה. ורבי עקיבא הוא שדרש 'ואהבת לרעך כמוך' זה כלל גדול בתורה, וזאת כל התורה כולה, ורק בסוף הפסוק אני ה'. אנו מוציאים עינינו נפלא זה אצל גדולי הדורות ראשונים ואחרונים, שהסבירו כמה יש להיזהר ולהישמר במצוות שבין אדם לחבירו. ואכן מאכלות אסורות הינם מצוות שבין אדם למקום, ולשון הרע ורכילות ועוד הינם מצוות שבין אדם לחבירו. ואם כן תנאי בל יעבור לקבלת התורה בחג השבועות בחודש סיון לאחר עבודת המידות שלנו שיעיקרם בן אדם לחבירו, תוך כדי לימוד פרקי אבות בימים אלו, ולימוד קנייני התורה שביניהם ובתחילתם היא 'עריכת שפתיים'. וכבר אמר הבעש"ט הקדוש: "אהבת ישראל הוא השער הראשון המוליך אל תוך חצרות הקב"ה". לימוד קנייני התורה מתחיל בפסח ומסתיים בחג השבועות ולא בכדי. ע"פ קבלת האר"י, פסח נוטריקון 'פה-סח'. כלומר עיקרה של הגאולה ממצרים היא גאולת הדיבור, וכמו אז גם היום, בכל דור ודור חייב אדם לראות את עצמו כאילו הוא יצא ממצרים, וזאת ע"י דיבור טוב ולימוד זכות שמושך חיים, שכן סח עולה בגימטרייה כמנין 'חיים', ואם לא עושה כן, הוא ח"ו יכול להיות פרעה, נוטריקון 'פה-רע'. ואם כן תנאי לקבלת התורה בחג השבועות הוא פסח וזאת ע"י עריכת שפתיים. **ומי לנו כמורינו הרב שמעון גבאי זצ"ל שהשבוע אנו מונים 8 שנים לפטירתו, מקים עולה של תורה בנתניה, אשר אהבת ישראל היתה בוערת בעצמותיו וקנין זה של עריכת שפתיים היה חלק בלתי נפרד מאישיותו של הרב, ויהי רצון שהדברים יהיו לעילוי נשמתו.**